

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มเลือกมาทั้งหมด และตอบแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพ่อแม่และข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นจำนวน 750 คนเหลือจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามได้อย่างสมบูรณ์เพียง 560 คน และหลังจากการแบ่งกลุ่มวัยรุ่นเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มวัยรุ่นที่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ในระดับสูง และกลุ่มวัยรุ่นที่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ในระดับต่ำ ตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว เหลือกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเพียง 228 คน คือกลุ่มละ 114 คน

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลโดยการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise) ตัวแปรระดับขั้นที่สร้างขึ้นมีจำนวนทั้งสิ้น 48 ตัวแปรดังนี้

1. อายุของพ่อ
  - 1.1 พ่อที่มีอายุ 30-39 ปี
  - 1.2 พ่อที่มีอายุ 40-49 ปี
  - 1.3 พ่อที่มีอายุ 50-59 ปี
  - 1.4 พ่อที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป
2. ระดับการศึกษาของพ่อ
  - 2.1 ประถมศึกษา
  - 2.2 มัธยมศึกษา
  - 2.3 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
  - 2.4 ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
3. อาชีพของพ่อ
  - 3.1 พ่อบ้าน
  - 3.2 ค้าขายหรือกิจการส่วนตัว
  - 3.3 รับจ้าง
  - 3.4 รัฐวิสาหกิจ
  - 3.5 รับราชการ
  - 3.6 อื่น ๆ

4. รายได้ของพ่อ
    - 4.1 ไม่มีรายได้
    - 4.2 ต่ำกว่า 5,000 บาท
    - 4.3 5,000-10,000 บาท
    - 4.4 10,001-15,000 บาท
    - 4.5 มากกว่า 15,000 บาท
  5. อายุของแม่
    - 5.1 แม่ที่มีอายุ 30-39 ปี
    - 5.2 แม่ที่มีอายุ 40-49 ปี
    - 5.3 แม่ที่มีอายุ 50-59 ปี
    - 5.4 แม่ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป
  6. ระดับการศึกษาของแม่
    - 6.1 ประถมศึกษา
    - 6.2 มัธยมศึกษา
    - 6.3 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
    - 6.4 ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
  7. อาชีพของแม่
    - 7.1 แม่บ้าน
    - 7.2 ค้าขายหรือกิจการส่วนตัว
    - 7.3 รับจ้าง
    - 7.4 รัฐวิสาหกิจ
    - 7.5 รับราชการ
  8. รายได้ของแม่
    - 8.1 ไม่มีรายได้
    - 8.2 ต่ำกว่า 5,000 บาท
    - 8.3 5,000-10,000 บาท
    - 8.4 10,001-15,000 บาท
    - 8.5 มากกว่า 15,000 บาท
- (รายละเอียดข้อมูลทั่วไปของพ่อแม่อยู่ในภาคผนวก ค.)

ลักษณะนิสัยของพ่อแม่ตามการรับรู้ของลูกวัยรุ่น

9. การให้ความสนใจต่อความต้องการของลูก
10. การให้โอกาสลูกซักถามและแสดงความคิดเห็น
11. การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา
12. การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสม
13. การเป็นผู้ฟังที่สงบและเข้าใจความคิดของลูก
14. การให้ความสนิทสนมและพูดคุยของลูก
15. การเข้าใจความรู้สึกแม่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรม
16. การให้กำลังใจและไม่ทำให้ลูกอับอาย
17. รับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น
18. สนับสนุนให้มีความรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเอง
19. การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว

ในขั้นแรกผู้วิจัยนำตัวแปรทั้งหมดเข้าไปวิเคราะห์ผลด้วยวิธีตรง (Direct method) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์ตัวแปรทุกตัว ที่คาดว่าจะสามารถจำแนกกลุ่มได้ก่อนที่จะนำตัวแปรทั้ง 48 ตัวแปร ไปวิเคราะห์ผลแบบขั้นตอนโดยวิธีวิลคิสแลมบ์ดา (Wilks' Lambda Method) ซึ่งแสดงผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง (Direct method) ในตารางที่ 13 ดังนี้

ตารางที่ 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทุกตัวจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง (Direct method)

ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
พ่อที่มีอายุ 30-39 ปี	.998
พ่อที่มีอายุ 40-49 ปี	.998
พ่อที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป	.999
พ่อที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา	.960
พ่อที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	.994
พ่อที่จบการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า	.992
พ่อที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.946

ตารางที่ 13 (ต่อ) แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทุกตัวจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง

(Direct method)

ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
พ่อบ้าน	.999
พ่อที่มีอาชีพค้าขายหรือกิจการส่วนตัว	.990
พ่อที่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจ	.997
พ่อที่มีอาชีพรับราชการ	.996
พ่อที่ไม่มีรายได้	.994
พ่อที่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาท	.990
พ่อที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท	.996
พ่อที่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท	.996
พ่อที่มีรายได้ มากกว่า 15,000 บาท	.948
แม่ที่มีอายุ 30-39 ปี	.969
แม่ที่มีอายุ 40-49 ปี	.990
แม่ที่มีอายุ 50-59 ปี	.998
แม่ที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา	.966
แม่ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	.994
แม่ที่จบการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า	.996
แม่ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.943
แม่มีอาชีพค้าขายหรือกิจการส่วนตัว	.997
แม่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจ	.998
แม่มีอาชีพรับราชการ	.989
แม่ที่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท	.996
แม่ที่มีรายได้ มากกว่า 15,000 บาท	.996

ตารางที่ 13 (ต่อ)แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทุกตัวจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง
(Direct method)

ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
การให้ความสนใจต่อความต้องการของลูกค้า	.882
การให้โอกาสลูกค้าซักถามและแสดงความคิดเห็น	.703
การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกค้าเกิดปัญหา	.679
การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสม	.884
การเป็นผู้ฟังที่สงบและเข้าใจความคิดของลูกค้า	.871
การให้ความสนิทสนมและพูดคุยกับลูกค้า	.884
การให้ความเข้าใจความรู้สึกแม้ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรม	.684
การให้กำลังใจและไม่ทำให้ลูกค้าอับอาย	.553
รับฟังความคิดเห็นของลูกค้าและเสนอความคิดเห็น	.717
สนับสนุนให้มีความรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเอง	.806
การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว	.935

หมายเหตุ ตัวแปรพ่อที่มีอายุ 50 – 59 ปี ตัวแปรพ่อที่มีอาชีพรับจ้าง ตัวแปรพ่อที่มีอาชีพอื่น
ตัวแปรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ตัวแปรแม่บ้าน ตัวแปรแม่ที่มีอาชีพรับจ้าง ตัวแปรแม่ที่ไม่มีรายได้
ตัวแปรแม่ที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท และตัวแปรที่มีรายได้ 5,000 -10,000 บาท เป็นตัวแปรที่
ไม่ผ่านการทดสอบ (Variables Falling Tolerance Test)

การวิเคราะห์ผลด้วยวิธีตรง (Direct method) คือ การวิเคราะห์ตัวแปรทุกตัวที่ใช้ในการ
จำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มพร้อม ๆ กัน เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวที่มีผล
ต่อสมการ โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมายบวกลบ (+,-) ซึ่งหากสัมประสิทธิ์มีค่าสูง แสดงว่าตัวแปรดัง
กล่าวมีความสัมพันธ์ต่อสมการสูง หากค่าสัมประสิทธิ์มีค่าต่ำ แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวมีความ
สัมพันธ์ต่อสมการต่ำ

ผู้วิจัยได้นำตัวแปรทั้งหมด 48 ตัวไปวิเคราะห์ผลโดยการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise) ซึ่งเป็นวิธีการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการทีละตัว โดยนำตัวแปรที่ดีที่สุดในการจำแนกมาเข้าสมการเป็นตัวแรก จากนั้นนำตัวแปรที่ดีที่สุดตัวที่สองมาเข้าสมการเพื่อปรับปรุงให้สมการจำแนกได้ดีขึ้น และในขั้นตอนต่อไป นำตัวแปรที่ดีที่สุดแต่ละตัวที่เหลือเข้ามาเข้าสมการแต่ละขั้นตอน ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกมาก่อน อาจได้รับการตัดทิ้งไป หากพบว่าเมื่อนำมารวมกับตัวแปรอื่นๆแล้วไม่ช่วยให้สมการจำแนกกลุ่มได้ดีขึ้น ซึ่งผลการวิเคราะห์โดยการเลือกตัวแปรเข้ามาวิเคราะห์ตามลำดับขั้นโดยถือเกณฑ์การคัดเลือกตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มและในขณะเดียวกันยังคงความเป็นสมาชิกในกลุ่มด้วยนั้น (Klecka, 1980 อ้างถึงใน กตัญชติ ณรงค์ราช , 2543) พบว่า มีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปรที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่ม ซึ่งได้แสดงในตาราง 14 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14 แสดงการสรุปตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม เรียงตามลำดับขั้นที่นำมาวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ชั้นละ 1 ตัวแปร

ขั้นที่	ตัวแปร	Wilks' Lambda
1	การให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	.553**
2	การรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น	.503**
3	การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา	.487**
4	การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว	.471**
5	การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง	.454**
6	พ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.441**

**p < .01

Wilks' Lambda เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรจำแนกต่าง ๆ ระหว่างกลุ่ม โดยที่ใช้วัดว่ายังคงมีอำนาจในการจำแนกที่เหลือ (Residual Discrimination) ซึ่งตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์นั้นยังไม่สามารถอธิบายได้ทั้งหมด ดังนั้นค่า Lambda จึงมีค่าในความผกผัน กล่าวคือ ถ้าค่า Lambda มีค่าใกล้ศูนย์มากเท่าไร แสดงว่า ตัวแปรต่าง ๆ ที่นำมาวิเคราะห์สามารถจำแนกกลุ่มได้สูงมาก นั่นคือ หากค่า Lambda เท่ากับ 1 แสดงว่า ตัวแปรไม่สามารถจำแนกกลุ่มได้เลย ซึ่งค่า Lambda มีค่าสูงสุดเท่ากับ 1 และมีค่าต่ำสุดเท่ากับ 0

ดังนั้น จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่า เมื่อนำตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย มาวิเคราะห์เพียงตัวเดียว ในการจำแนกชั้นที่หนึ่งนั้น ปรากฏว่า ได้ค่า Lambda เท่ากับ .553 แสดงว่า ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอายเพียงตัวเดียว สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ร้อยละ 44.7 แต่เนื่องจากค่า lambda ที่ได้มีจำนวนค่าห่างจากศูนย์มาก เมื่อเทียบกับค่าสูงสุด-ต่ำสุด คือ 1.00 – 0.00 ดังนั้นยังคงมีอำนาจจำแนกที่เหลือ ซึ่งไม่ได้จำแนกโดยตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอายอีกเป็นจำนวนร้อยละ 55.3 ต่อมาในขั้นที่สอง เมื่อนำตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น เข้ามาวิเคราะห์ ปรากฏว่า ค่า Lambda ลดลงเหลือ .503 แสดงว่า ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็นช่วยอธิบายการจำแนกกลุ่มได้ชัดเจนเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับการใช้ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอายเพียงตัวเดียว การนำตัวแปรเข้ามาวิเคราะห์ตามลำดับขั้นตอน ชั้นละ 1 ตัวแปร เช่นนี้ จนกระทั่งถึงขั้นที่หก ซึ่งเป็นขั้นที่ตัวแปรพ้อมที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ถูกคัดเลือกเข้ามาวิเคราะห์เป็นตัวแปรสุดท้ายนี้ เป็นผลให้ค่า Lambda ลดลงเหลือ .441 โดยที่ค่า Lambda มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (Chi-square = 182.352 , degree of freedom = 6)

ผลการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (stepwise) โดยใช้วิธี Wilks' Lambda จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัวร่วมกัน สามารถใช้จำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่พ้อมแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ และกลุ่มวัยรุ่นที่พ้อมแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง โดยมีอำนาจจำแนกที่เหลือลดลง จากการใช้ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอายเพียงตัวเดียวในการจำแนกกลุ่ม โดยจะเห็นได้จากค่า Lambda ที่ลดลงจาก .553 ในการวิเคราะห์ขั้นที่หนึ่ง จนกระทั่งเหลือ .441 ในขั้นที่หก แสดงว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัวร่วมกัน ได้แก่ ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น ตัวแปรการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว ตัวแปรการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง และตัวแปรพ้อมมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า สามารถอธิบายการจำแนกความแตกต่างของการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ 55.9 %

ตารางที่ 15 เมตริกซ์โครงสร้าง (Structure Matrix) แสดงลำดับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Coefficients)

ลำดับที่	ตัวแปร	Structure Coefficients
1	การให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	.799**
2	การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา	.611**
3	การรับฟังความคิดเห็นและแสดงความคิดเห็น	.559**
4	การให้โอกาสซักถามและเสนอความคิดเห็น	.503
5	การเข้าใจความรู้สึกแม้ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรม	.485
6	การสนับสนุนให้มีความรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเอง	.430
7	การเป็นผู้ฟังที่สงบและเข้าใจความคิดของลูก	.424
8	การให้ความสนใจต่อความต้องการของลูก	.389
9	การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง	.323**
10	การให้ความสนิทสนมพูดคุย	.323
11	แม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.259
12	การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว	.234**
13	พ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.213**
14	แม่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา	-.182
15	พ่อมีอายุ 50 – 59 ปี	.147
16	พ่อมีอาชีพอื่น ๆ	-.136
17	พ่อมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	-.134
18	พ่อมีรายได้ 5,000 -10,000 บาท	-.113
19	พ่อมีอายุ 40 – 49 ปี	-.113
20	พ่อมีการศึกษาระดับประถมศึกษา	-.109
21	แม่มีอายุ 30 – 39 ปี	-.107
22	พ่อมีรายได้มากกว่า 15,000 บาท	.102
23	แม่มีรายได้ 5,000 – 10,000 บาท	-.102
24	แม่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	-.096

ตารางที่ 15 (ต่อ) เมตริกซ์โครงสร้าง (Structure Matrix) แสดงลำดับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Coefficients)

ลำดับที่	ตัวแปร	Structure Coefficients
25	พ่อมีรายได้มากกว่า 15,000 บาท	.102
26	แม่มีรายได้ 5,000 – 10,000 บาท	-.102
27	แม่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา	-.096
28	พ่อไม่มีรายได้	-.090
29	แม่บ้าน	-.089
30	พ่อบ้าน	.079
31	แม่มีรายได้มากกว่า 15,000 บาท	.075
32	แม่มีรายได้ 10,000 – 15,000 บาท	.067
33	แม่มีอาชีพรับจ้าง	-.063
34	แม่มีอาชีพรับราชการ	.055
35	พ่อมีอาชีพค้าขายหรือกิจการส่วนตัว	-.055
36	พ่อมีอายุ 60 ปีขึ้นไป	-.053
37	แม่มีอายุ 50 -59 ปี	.051
38	พ่อมีอาชีพรัฐวิสาหกิจ	.051
39	แม่มีอาชีพค้าขายหรือกิจการส่วนตัว	.038
40	แม่ไม่มีรายได้	-.033
41	แม่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจ	.030
42	แม่มีอายุ 40 -49 ปี	.029
43	พ่อมีอาชีพรับจ้าง	.028
44	พ่อมีอาชีพรับราชการ	.020
45	พ่อมีอายุ 30 – 39 ปี	-.020
46	แม่มีการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า	.019
47	แม่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป	.016
48	พ่อมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท	-.011

** p < .01

จากตารางที่ 15 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำแนก และฟังก์ชันการจำแนก สหสัมพันธ์นี้เป็นเพียงสหสัมพันธ์แบบสองตัวแปร (Simple bivariate correlation) แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งกับตัวแปรอื่น ๆ (Klecka, 1980 อ้างถึงใน กัตัญชลี ณรงค์เดช, 2543) ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง จึงชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งกับกลุ่มเท่านั้น โดยการพิจารณาที่เครื่องหมายบวก (+, -) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน และทิศทางตรงกันข้ามของตัวแปรนั้น ๆ กับกลุ่ม

Pedhazur (1982 อ้างถึงในพัชรี เฟิงประโคน, 2539) แนะนำว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่มากกว่าหรือเท่ากับ 0.3 เป็นค่าที่มีน้ำหนักเด่น สัมประสิทธิ์โครงสร้างจะบ่งบอกความสำคัญของตัวแปรจำแนกแต่ละตัวในการจำแนกกลุ่มว่าตัวแปรตัวไหนมีความสำคัญในการจำแนกกลุ่มมากกว่ากัน จากผลวิเคราะห์จะเห็นว่าตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญที่สุดในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ ออกจากกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง กล่าวคือ ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างของตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย มีค่าเท่ากับ 0.799 ตัวแปรการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา มีค่าเท่ากับ 0.611 ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น มีค่าเท่ากับ 0.599 ตัวแปรการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง มีค่าเท่ากับ 0.323 ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว มีค่าเท่ากับ 0.234 และตัวแปรพ่อแม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีค่าเท่ากับ 0.213 ตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ จะเห็นได้ว่า เครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ชี้ให้เห็นทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้น ๆ กับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น ซึ่งจากตารางที่ 15 เมื่อพิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มทั้ง 6 ตัว จะพบว่า ตัวแปรที่มีเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างเป็นลบ จะมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ ในขณะที่ตัวแปรที่มีเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างเป็นบวก จะมีความสัมพันธ์ไป ในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง ได้แก่ ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย ตัวแปรการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและแสดงความคิดเห็น ตัวแปรการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว และตัวแปรพ่อแม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ซึ่งรายละเอียดจะพิจารณาได้จากตารางที่

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย จำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	21.55	2.51
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	15.0	4.53

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย จะเห็นได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.55 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศของลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 15.0 ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย โดยค่าเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา จำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	22.05	2.52
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	17.06	4.50

จากตารางที่ 17 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา จะเห็นว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.05 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศของลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 17.06 ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหาโดยค่าเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับฟังความคิดเห็นของลูก และแสดงความคิดเห็น จำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	21.61	2.39
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	17.68	3.73

จากตารางที่ 18 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการรับฟังความคิดเห็นของลูกและการแสดงความคิดเห็น พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.61 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศของลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 17.68 ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีการรับฟังความคิดเห็นของลูกและการแสดงความคิดเห็น โดยค่าเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง จำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	20.80	2.51
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	18.50	3.73

จากตารางที่ 19 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.80 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศของลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 18.50 ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง โดยค่าเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว จำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	21.09	3.35
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	18.92	4.79

จากตารางที่ 20 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.09 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศของลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 18.92 ซึ่งพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว โดยค่าเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละของพ่อที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าจำแนกตามกลุ่มการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น

กลุ่ม	การศึกษาของพ่อ			
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า		ระดับอื่นๆ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	40	35.1	17	14.9
มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	74	64.9	97	85.1

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีพ่อที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ร้อยละ 35.1 ในขณะที่กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ มีพ่อที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า เพียงร้อยละ 14.9 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการศึกษาของพ่อในระดับอื่น ๆ พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง ร้อยละ 64.9 และร้อยละ 85.1 ของกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ มีพ่อที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญาหรือเทียบเท่า

ตารางที่ 22 แสดงค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน (Standard Canonical Discriminant Function Coefficients หรือ Ci)

ลำดับที่	ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
1	การกำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	.727
2	การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว	-.358
3	การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา	.354
4	การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง	.290
5	การรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น	.259
6	พ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	.227

จากตารางที่ 22 แสดงค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน (Ci) โดยเรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานนั้น เป็นค่าสำคัญที่สามารถใช้ในการตัดสินใจได้ว่า ตัวแปรใดที่มีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงใด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ (บุญชม ศรีสะอาด, 2540) ซึ่งในการพิจารณาความสำคัญจากค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานพิจารณาได้จากจำนวนค่าตัวเลข นั่นคือ หากตัวเลขที่ได้มีค่าต่ำ แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวไม่สามารถใช้ในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดีนัก ในทางตรงข้าม หากตัวเลขที่ได้มีค่าสูง แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวสามารถใช้ในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดี ซึ่งในการพิจารณาตัวเลขนั้นจะไม่คำนึงถึงเครื่องหมายบวกลบ (+,-) แต่ เครื่องหมายบวกลบ(+,-) จะแสดงถึงทิศทางความสัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น นั่นคือ เครื่องหมายบวกจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง ได้แก่ ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย ตัวแปรการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา ตัวแปรการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น และตัวแปรพ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า และ เครื่องหมายลบ จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ ได้แก่ ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว ซึ่งพบว่า ไม่สอดคล้องกับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (ตารางที่ 15) ซึ่งมีค่าเป็นบวก = 0.234 แต่เนื่องจากค่าที่ได้มีค่าต่ำ เมื่อนำไปวิเคราะห์ร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ที่มี

ความสามารถในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรอื่น ๆ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง จึงส่งผลให้ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัวมีค่าเป็นลบ ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน กับกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Correlation Matrix) ซึ่งผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

(รายละเอียดแสดงอยู่ในภาคผนวก จ.)

ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	มีค่า	$r = .584$
ตัวแปรการรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น	มีค่า	$r = .531$
ตัวแปรการให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา	มีค่า	$r = .499$
ตัวแปรการให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง	มีค่า	$r = .383$
ตัวแปรพ่อแม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า	มีค่า	$r = .252$
ตัวแปรการมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว	มีค่า	$r = .215$

จากการตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร กับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง พบว่า ค่าที่ได้มีค่าใกล้เคียงกันและมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน (เครื่องหมาย + , -) ดังนั้น จากตารางที่ 22 จะเห็นตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดีที่สุด คือ ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 5 ตัว จะมีความสำคัญในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดีลดหลั่นลงมาตามลำดับ

Fisher's Linear Discriminant Function

นำค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างคาโนนิคัลมาสร้างเป็นฟังก์ชันจำแนกกลุ่ม(Fisher's Linear Discriminant Function) สำหรับกรณีที่มี 6 กลุ่ม ค่าสัมประสิทธิ์ในสมการจะเป็นสัดส่วนกับ ค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิคัล ซึ่งฟังก์ชันการจำแนกนี้จะมีประโยชน์ในการคำนวณคะแนนจำแนก ซึ่งคะแนนในการจำแนกนี้เป็นตัวบอกว่าตัวแปรนั้นควรอยู่ในกลุ่มไหน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546) ได้ฟังก์ชันดังนี้

$$D = a + b1.B4 + b2.TYPE3 + b3.TYPE4 + b4.TYPE8 + b5.TYPE9 + b6.TYPE11$$

$$D = -32.432 + (0.421).B4 + (0.621).TYPE3 + (1.338).TYPE4 + (0.568).TYPE8 \\ + (0.909).TYPE9 + (0.183).TYPE11.....สมการที่ (1)$$

$$D = -48.884 + (1.621).B4 + (0.839).TYPE3 + (1.543).TYPE4 + (1.013).TYPE8 \\ + (1.094).TYPE9 + (-1.137).TYPE11.....สมการที่ (2)$$

สมการที่ 1 คือ สมการของตัวแปรกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

สมการที่ 2 คือ สมการของตัวแปรกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง

ในการหาค่า Discriminant function ให้นำสมการที่ (1) ไปลบจากสมการที่ (2) ได้ผลลัพธ์ดังนี้

$$D = (-48.884)-(-32.432) + (1.621-0.421).B4 + (0.839-0.621).TYPE3 \\ + (1.543-1.338).TYPE4 + (1.013-0.568).TYPE8 + (1.094-0.909).TYPE9 \\ + (-1.137-0.183).TYPE11$$

$$D = -16.452+ (1.2).B4 + (0.218).TYPE3 + (0.205).TYPE4 +(0.445).TYPE8 \\ + (0.185).TYPE9 + (-1.32).TYPE11$$

สถิติต่าง ๆ ของฟังก์ชันจำแนกที่ได้มีค่า Eigenvalue = 1.265 ซึ่งค่านี้หมายถึงสัดส่วนระหว่างความแปรปรวนระหว่างกลุ่มต่อความแปรปรวนภายในกลุ่ม หรือค่ารวมของความแปรปรวนของตัวแปรมาตรฐาน ซึ่งแต่ละตัวจะมีความแปรปรวนเท่ากับ 1 ถ้าค่านี้สูงแสดงว่าฟังก์ชันการจำแนกนั้นเป็นฟังก์ชันการจำแนกที่ดี คือ มีความแปรปรวนระหว่างกลุ่มมากกว่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม แสดงว่าฟังก์ชันจำแนกที่ได้ยังไม่เป็นฟังก์ชันจำแนกที่ดี และฟังก์ชันจำแนกนี้มีค่า Canonical correlation = 0.747 ซึ่งค่านี้ชี้ให้เห็นว่าการเป็นสมาชิกของกลุ่มมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชันที่นำมาได้มากน้อยเพียงใด ถ้าค่าสูงแสดงว่าฟังก์ชันนั้นสามารถใช้ในการจำแนกได้ดี ค่ากลางของกลุ่ม (Group centroid) คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนน ของกลุ่มตัวแปรตามแต่ละกลุ่มที่มาจากคะแนนรวมของตัวแปรอิสระทั้งหมด นั่นคือ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ มีค่ากลางของกลุ่ม = -1.120 หมายถึง กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนจำแนก -1.120 และ กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูงมีค่ากลางของกลุ่ม = 1.120 หมายถึง กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนจำแนก 1.120

ตัวแปรที่ร่วมกันจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง และกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำได้ทั้งหมด 6 ตัวแปรนั้น เมื่อทำไปร่วมกัน คาดคะเนการเป็นสมาชิกของกลุ่ม เพื่อดูว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด พบว่าตัวแปรจำแนกที่ได้เหล่านี้มีความสามารถในการจำแนกได้ถูกต้องร้อยละ 89.0 รายละเอียดดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ผลการจำแนกกลุ่มที่เป็นจริงและกลุ่มที่คาดคะเนและสัดส่วนที่ทำการจำแนกถูกต้อง ในแต่ละกลุ่มของทั้งสองกลุ่ม

กลุ่มจริง	จำนวน (คน)	กลุ่มที่คาดคะเน	
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 2
กลุ่ม 1 กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ	114	99 86.8 %	15 13.2 %
กลุ่ม 2 กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง	114	10 8.8 %	104 91.2 %

ร้อยละของจำนวนที่คาดคะเนได้ถูกต้อง = 89.0

จากกลุ่มจริงของกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ จำนวน 114 คน ผลการคาดคะเนทำนายว่า เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ จำนวน 99 คน และ เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นในระดับสูง จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นการคาดคะเน ตรงกับความเป็นจริง ร้อยละ 86.8 และคาดคะเนไม่ถูกต้องร้อยละ 13.2 ส่วนกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นในระดับสูง จำนวน 114 คน ปรากฏว่า ผลการคาดคะเนทำนายว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นในระดับสูง จำนวน 104 คน และเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นในระดับต่ำ จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นการคาดคะเน ตรงกับความเป็นจริงร้อยละ 91.2 และคาดคะเนไม่ถูกต้องร้อยละ 8.8

ผลจากตารางที่ 23 สามารถอธิบายได้ว่าความแม่นยำของแบบสอบถามในการคาดคะเนกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นในระดับต่ำหรือสูง มีค่าสูงถึงร้อยละ 89.0